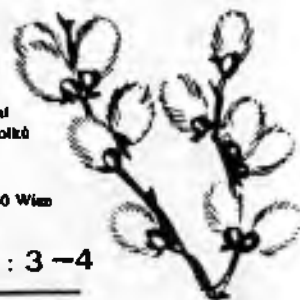

Vrcholné setkání FICEP v Praze

Jako každoročně pořádá FICEP (Mezinárodní katolická federace pro tělovýchovu a sport) v poveli-konočném týdnu v některém státě svůj kongres. Je na něm zhodnocena dosavadní činnost od minulého kongresu a stanoven program na příští období. V letošním roce se dostalo naší orelské organizaci cti uspořádat 58. kongres. Usku-teční se ve dnech 19. – 23. dubna v pražském hotelu Pyramida pod heslem „Nové perspektivy sportu v Evropě“. Na tuto významnou událost křesťanského sportovního hnutí byli pozváni jménem FICEP a Orla prezident repu-bliky Václav Havel, arcibiskup pražský a primas český Miloslav kardinál Vlk, předseda Posla-necké sněmovny M. Uhde, mi-nistr školství, mládeže a tělo-výchovy Ivan Pilip, místopředseda vlády a ministr zemědělství J. Lux, místopředseda PS J. Ka-sal, pražský primátor J. Koukal, náměstek ministra školství J. Bělohávek, poslanec PS J. Karas a další osobnosti našeho veřejného živo-ta. V současné době je ve FICEP (Fédération Inter-nationale Catholique d'Éducation Physique) zastou-peno deset zemí: DKJ – Deutsche Jugendkraft –

Německo, Turn und Sport Union – Rakousko, CSI – Centro sportivo Italiano – Itálie, FSCF – Fédération sportive et culturelle de France – Francie, SPORTA – a další podle národností rozdělené na vlámské

a valonské – Belgie, NSK – Ni-zozemsko, SKTSC – Schweizer-ische Katolische Turn und Sport-verband – Švýcarsko, Orel – Česká republika, Orel – Sloven-ská republika a Polská katolická sportovní organizace – Polsko. Členskou základnu těchto orga-nizací tvoří přes tři miliony členů a jako křesťanská orga-nizace zaujímá své specifické místo v evropském sportovním, tělovýchovném a ideovém hnutí. FICEP rovněž udržuje bohaté styky s jinými mezinárodními organizacemi jako je např. UNESCO, Europarat, Pontifi-cium pro laicis atd. Čtyřdenní rokování účastníků pražského kongresu by mělo přispět k ob-

nově síly křesťanského hnutí u nás i v zahraničí a být začátkem velkého díla, jež si vyžádá mnoha let usilovné práce ve prospěch evropského a orelského hnutí.

Antonín Drobny

Velké organizační akce Orla pro rok 1995, které budou vyžadovat zvýšenou spolupráci a odpovědnost funkcionářů ústředí Orla, žup a jednot.

1. 19. – 23. dubna 1995 – 58. Kongres FICEP v Praze
2. Návštěva Sv. Otce u příležitosti svatořečení Jana Sarkandra v Olomouci dne 21. května 1995
3. XI. sjezd Orla v Brně 10. června 1995
4. Ústřední orelská pouť na sv. Hostýně 19. a 20. srpna 1995

Předsednictvo Orla

Kardinál Miloslav Vlk v sobotu 18. února převzal chrám Svatého Kříže Jeruzalémského v Římě.

Snímek L'OSSERVATORE ROMANO

Kardinál Vlk se ujal baziliky Svatého Kříže Jeruzalémského

Mons. Miloslav Vlk se 18. února ujal baziliky Svatého Kříže Jeruzalémského v Římě, kterou mu jako titulární baziliku přidělil Jan Pavel II. během slavnostní konzistoře 26. 11. 1994, na které vyhlásil jména třiceti nových kardinálů. V bazilice jsou uloženy nejvýznamnější relikvie katolické církve.

Když kardinál Vlk vstoupil do baziliky, podal mu zdejší farář, Don Luigi Rottini, který je současně představený místního cisterciáckého kláštera, relikviář svatého Kříže, který český kardinál políbil. V průvodu ministrantů se poté odebrali do kaple Nejsvětější svátosti ke krátké adoraci. V sakristii se kardinál Vlk s ostatními kněžími a biskupy oblékl do liturgických rouch, slavnostním průvodem zahájili mši svatou. Opat Luigi Rottini jménem farního společenství i jménem řeholní komunity přivítal kardinála Vlka a krátce mu ji představil. Monsignore Vlk pak italsky poděkoval za vřelé přijetí v italštině i češtině, poté přivítal všechny přítomné. V homilii ukázal kardinál Vlk na příkladu pronásledovaného kněze a dělníka, že zázrak není něco mimořádného, ale že zázraky se dějí každodenně. To, že zde stojí jako kardinál uprostřed společenství je jeden z nich.

Během mše zazněly zpěvy v češtině, italštině i korejštině. Při bazilice Svatého Kříže je i korejská farnost, kde se scházejí Korejci žijící v Římě. Mezi koncelebranty byl i mons. Jan Graubner a mons. Jaroslav Škarvada. Slavnostní liturgii byli přítomni významné osobnosti církevního života i zástupci

(Pokračování na straně 3)

diplomatických služeb: velvyslanec České republiky při Svatém stolci František X. Halas, velvyslanec České republiky v Itálii Martin Stropnický a dále velvyslanci Německa, Rakouska, Slovenska, Litvy, Maďarska, Polska, Francie a Koreje.

Po mši svaté vyšel kardinál Vlk před kostel, kde jej přes vydatný déšť přivítaly děti. Po krátkém rozhovoru s nimi se otec kardinál odebral do cisterciáckého kláštera na oběd. Jednou z pozoruhodností byla i výstava dětských kreseb, instalovaná před vchodem do kostela, znázorňující dělnické období kardinála Vlka v představách dětí. Kresby doprovázely dojemné dopisy, například: "Milý kardinále, nerozumím, proč jsi se musel tak dlouho skrývat, ale mám radost, že teď můžeš být mezi námi."

Jak ukazuje deska, umístěná nedaleko vchodu do kostela, je Miloslav Vlk již sedesátým kardinálem, který obdržel jako titulární baziliku kostel Svatého Kříže. Jeho jméno je vytesáno jako poslední v řadě. Seznam také ukazuje, že tři z kardinálů se stali papeži: Řehoř Veliký, Lucius II. a Benedikt XIV.

FRANTIŠEK REICHEL, Řím

ZNAMENÍ KŘÍŽE.

V srdce své, v nohy, dlaně
píšme to znamení,
na dveře domů, chat,
na cesty, v kameni,
palme je v čela svá
ve svatém plameni!
Sílné jím paže své
k boji i ku práci,
Kristovi sluhové,
bratři a vojáci!

(Sigis. Bouška)

Anna Podlahová:

Země česká!

Země česká, máti drahá,
při tvém jménu vlhne zrak,
každý Čech ví, jak jsi blahá,
v srdci rosteš do oblak.

Václave, náš kníže starý,
drž nad vlastí mocnou dlaň,
naše staré, české chaty
do skonání světů
chráň!

Unijazz zachraňuje židovskou čtvrť v Boskovicích

Pro záchranu památkově chráněné židovské čtvrti v Boskovicích se v tomto moravském městě od 21. do 24. července uskutečnil již druhým rokem hudební festival pořádaný sdružením Unijazz.

Festival má na Boskovice upozornit. Z městského rozpočtu lze na rekonstrukci desítek soukromých domů v památkové zóně přispívat velmi omezeně a náklá-

dy na obnovu zdevastované synagogy jsou odhadovány nejméně na 20 milionů korun.

Židovské osídlení je v Boskovicích datováno od středověku. Dochovaný hřbitov je třetí největší v českých zemích. Městská čtvrť, v níž v polovině minulého století bydlelo na dva tisíce lidí, jako málokteré podobně dochované ghetto dokládá způsob života židovské komunity v křesťanském městě. (čtk)

VI. ODBOR JSM koná ve středu 26. dubna 1995 v klubovně Rosensteingasse 39 v 1. poschodí přátelský večírek se světelnými obrazy a filmem. – Začátek v 18 hodin. – Hosté vítáni.

Harmonie je termín, který známe z hudební teorie. A přece tento termín dosti výstižně vyjadřuje i to, co je příznačné pro dobré vztahy mezi lidmi v manželství a rodině.

Řekneme-li harmonie, vybavíme si hru symfonického orchestru nebo hru klasického kvarteta či dueta. Zůstaňme u toho nejmenšího hudebního tělesa — u dueta. Hrají zde spolu dva — jako v manželství muž a žena, čehož je ale zapotřebí, aby to byla hra dobrá.

Oba si musejí udělat čas — oba ve stejnou dobu. Musí se sejít ve stejnou dobu a na stejném místě. Musí oba zvolit tutéž skladbu, hrát v téže tónině, v tomtéž tempu. Musí se umět sladit. Musí stejně začít — dohodnout se na tom, kdy začnou. A pak nesmí jít o to „kdo z koho.“ V hudbě se ne-

HARMONIE V MANŽELSTVÍ

tleská tomu, kdo hraje rychleji a je dříve hotov, kdo hraje hlasitěji, nebo tomu, kdo dělá velkolepější gesta. Na duetu si odborníci cení to, že jeden „uprostraňuje“ druhému. Když je třeba, a partner má pěknou melodii, tak druhý ztichne — obrazně řečeno „předá mu hlavní slovo“. Za chvíli tomu může být naopak. Aby však mohli jeden druhému udělat místo, musí umět jeden druhému naslouchat.

Je hra sólová a ta má své přednosti. Kdo dobře hraje sóla, ten ještě ale nemusí být dobrý „do páru“. Jsou dvojice hráčů, kteří si rozumějí beze slov. Navzájem si vycházejí vstříc.

Důvod, proč jsme přirovnali dobré manželství k orchestru, či duetu, je hlubší. Jde o rozdíl mezi nepřátelstvím a přátelstvím, mezi spoluprací na jedné straně a soupeřením na straně druhé. Je možné se domnívat, že dobré manželství je to, kde „vše hraje“ jako v orchestru, kde je „v domě“ spolupráce.

Soupeření se definuje snadno. Tyto vzájemné vztahy mezi lidmi jsou zaměřeny k tomu, aby jeden byl vítězem a druhý poraženým. Zvítězit — o to při soupeření jde. Takovýmto vítězstvím může být v manželské rozeprí konstatování, že já mám pravdu a ty ne. Může jím být zjištění, že já to vím a ty ne, že já to umím a ne ty, že já jsem tě předběhl a ty jsi přišla pozdě. Vztahy tohoto druhu vedou k nepřátelství a k disharmonii.

Spolupráce se dá definovat obtíž-

něji. Nejde v ní o vítěze a poraženého. Právě naopak. Jde o to, aby oběma partnerům bylo dobře. Jde o tzv. oboustranně přijatelné řešení. A když to má být velice dobrá harmonie, pak jde o to, aby oběma bylo stejně dobře, aby oba byli stejně spokojeni, aby jeden neměl důvod — ani možnost — druhému něco vyčítat, že ten druhý získal více, že je na tom líp atp.

V orchestru nejde o to, aby ten či onen hráč vynikl, ale o to, aby vynikla skladba — dílo celého orchestru. V manželství, když má být dobré, je tomu podobně. I tam jde o to, aby byla dobrá souhra v rodině, aby to doma „hrálo“ a „neskrípalo“.

A co když vzdor všemu to někdy v rodině dopadne tak, že se tu či tam ozve falešný tón? Znamená to konec harmonie?

Musíme si uvědomit, že člověk není stroj — a i stroj někdy udělá chybu. Čeho je potřeba vrchovatě, to je ochota odpustit, omluvit a s porozuměním přejít chybu, které se partner dopustil. Jedno z výborných naučení bible říká: „Slunce nezapadej nad hněvivostí vaší.“ To znamená: dříve nežli slunce zapadne, odpusťte si, co jste si udělali.

Musíme se učit souhře — s druhým vycházet tak, abychom vytvořili harmonii. Celý život se učíme — žít spolu v dobrém. Bylo by dobré zaposlouchat se častěji do takového manželské harmonie — spíše nežli shánět informace o rozvratech.

JARO KŘIVOHLAVÝ

Děti a televize

Ze života pro život

Člověk, kterého Bůh stvořil podle svého obrazu, se chce stále rozvíjet a aktivně utvářet prostředí kolem sebe. Už jako malé dítě začne objevovat, často k nelibosti rodičů, svoje okolí. Všude chce být, a nejen to, brzy se pokusí i tvořit: z písku staví věže, ze sněhu sněhuláky, ze dřeva domy, vrtá otvory nebo vaří.

Ale sledování televize představuje poněkud pasivní činnost: posadíme se před ni a konzumujeme. Film se prostě odvíjí, aniž máme možnost tvořivě zasahovat.

Jinak je tomu při čtení. Tady záleží jen na mém rozhodnutí nebo představivosti, nakolik se vmyslím do děje a do jakých podrobností si různé věci představím. Sam také určuju vlastní tempo — u něčeho se mohu zdržet, něco naopak přelétnout.

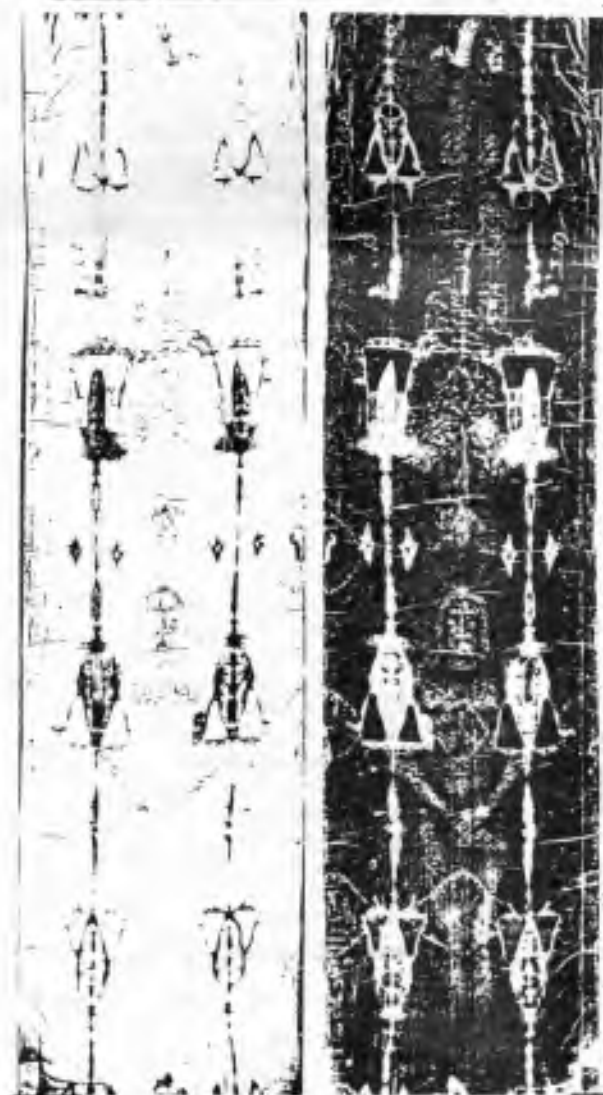
Přílišným sledováním televize se však děti odnaučí mít na něčem aktivní podíl, umět se vypořádat se sebou, s kamarády nebo s pravidly nějaké hry. Dlouhé sezení před televizí často vyvolává i agresivitu jako důsledek mnoha nestrávených dojmů.

Na druhé straně ale televize poskytuje úžasné možnosti, jak získat potřebné informace nebo se obohatit vědomostmi. Jde tedy o to, abychom s tímto sdělovacím prostředkem dokázali správně zacházet. Pokud se děti na televizi dívají, měl by být přítomen dospělý, aby pak s nimi mohl hovořit o tom, co viděly, a pomoci jim film strávit. Ale jako opatrovník dítěte (babysitter) je televizor rozhodně nevhodný, ne-li škodlivý.

Možnost shlédnout film vícekrát, a tak jej strávit, dává videorekorder. Jistě si mnozí pamatují, jak často jim jejich babička musela předčítat nebo vyprávět ten samý příběh, a dokonce ji během vyprávění poopravovali. Totéž platí pro naše děti — častým nasloucháním a pozorováním učí se příběhu nebo filmu nazpaměť, znovu si ho přehrávají a zažívají ve vlastním životě. Proto necháme děti sledovat jen takové filmy, které za takové napodobení opravdu stojí.

M. A. B. MUCHOVÍ (WKZ)

Pokračování ze str. 3.

KRIMI DO NAŠÍCH DNŮ

V naší rozumářské a hmotářské smýšlející době vyvstala otázka o původnosti tzv. Turinského plátna. O něm se traduje, že v něm byl pochován Pán Ježíš. Je na plátně zřetelně vyobrazena postava člověka, který musel být nelidsky týrán, ukřižován a proboden... Jak naše doba a události, které prožíváme, jsou stále silnější a rychleji na sebe navazují, prožívá i Turinské plátno své postupné objevování.

PO STALETÍ LIDÉ VĚŘILI, ŽE JE TO PLÁTNO Z HROBU v Jeruzalémě, které procestovalo zeměmi kolem Středozemního moře, přežilo budovy, které už dávno neexistují a požáry, které jej nespálily. Jakoby tento kus látky někdo tajemně chránil a uchránil až do naší ztechnizované doby, která věří jen tomu, co poznává smysly a rozumem. Žijeme v době ztechnizované a je pro nás těžké, pochopit všechny souvislosti a závislosti a navzájem je spojit, vyrovnat a uvést do harmonie se Stvořením tak, abychom Stvoření nezničili.

TURINSKÉ PLÁTNO UŽ DESETELETÍ ZAMĚSTNÁVA mnoho historiků, lékařů, badatelů, vědců. Plátno je předmět zkoumání naší racionalistické a materialistické doby. Je PRAVÉ? JE TO PADĚLEK?

PRVNÍ FOTOGRAFIE PŘED STO LETY OBJEVILY zvláštní obraz. Je to pozitiv jako negativ a negativ jako pozitiv. Mohl by někdo něco takového bez znalosti fotografie ve středověku namalovat? Zkoumáním se došlo k závěru, že Turinské plátno je lněné a má zvláštní strukturu, charakteristickou pro Palestinu v době před dvěma tisíci lety. - A co rostlinný pyl? Dr. Frei, ředitel vědeckého oddělení curyšské policie (protestant), se léta zabýval rozbořem pylu rostlin, které našel na Turinském plátně. Je tam 49 druhů. Ty dokazují, že plátno cestovalo tak, jak nám říká historie. Byly tam pyly z okolí Jeruzaléma, z anatské stepi, Konstantinopole (Istanbul), z okolí Chambéry a Turina. Některé rostliny už dávno neexistují, našel je však v usazeninách Genezaretského jezera...

CO ŘÍKAJÍ LÉKAŘSKÉ ROZBORY?

Pochovaného člověka v Turinském plátně bičovali, korunovali trním, ukřižovali zvláštním způsobem.

Charakteristické byly pro tehdejší Římany hřeby prorážející zápěstí-ne dlaně. Jinak by se tělo utrhl. Krevní zkoušky skvrn na plátně dokazují, že je to lidská krev.

MINCE NA OČÍCH POCHOVANÉHO ČLOVĚKA
v tomto plátně dokazují, že byl pochovaný v době císaře Tiberia a dal je do oběhu Poncius Pilatus. Podle tehdejších židovských obřadů se dávaly na oči zesnulého.

TROJROZMĚRNÝ OBRAZ

Výška, šířka a HLOUBKA. Americká NASA vzala průzkum Turinského plátna do svého programu kosmických výzkumů. Je to už samo o sobě náznakem vědeckého hledání Stvořitele vesmíru? Trojrozměrný obraz postavy na Turinském plátně je plastickým obrazem silného záření. Čím těsněji bylo plátno u těla, (nos, tváře, čelo, ruce) tím silnější je obraz. Před našima očima vyvstává postava člověka. Američtí vědci (většinou nevěřící) došli k závěru, že obraz na Turinském plátně vznikl bleskem jedné dvoutisíciny (1-2000) vteřiny... Tak sami dokázali-a pak i uvěřili, že z Turinského plátna vstal Bohočlověk, Ježíš Kristus...

CO O TĚCHTO UDÁLOSTECH PÍŠÍ EVANGELIA?

Je toto ozáření důkazem Vzkříšení? Je Turinské plátno "pátým evangeliem" naší doby? Lidé, kteří v Boha věří, důkazy nepotřebují. Ty, kdo nevěří, důkazy nepřesvědčí. Tedy důkazy nepomohou? Je zajímavé, že někteří lidé se snaží dokázat, že Turinské plátno je padělek. Ale záření, spojené s jadernou energií, kterou se snažíme ovládnout, a Vzkříšení dokazují Stvořitele a Spasitele, jak to čteme v Písmu sv. Je to snad úhelký kámen dnešní doby?

TRI SVĚTOZNÁMÉ TECHNICKÉ UNIVERSITY také ETH v Curychu, zkoumaly zároveň vzor ky Turinského plátna, aby metodou radioaktivního uhlíku určily dobu, z které plátno pochází a tedy i člověk, který byl v něj zabalen. Došli k závěru, že plátno pochází z 13. až 14. st. Ale proč se nechtějí tito vědci zúčastnit vědeckých kongresů o Turinském plátně? Nevěří sami, že by jejich slavnostní prohlášení o původní doby plátna byla nereseriozní? Bojí se otázek, na které nemohou odpovědět? Kdo by namaloval ve středověku negativ pozitivního obrazu? Kdo by posbíral pyl z tolika krajů a zemí, ba rostlin, které už dávno neexistovaly? Kdo byl tím skvělým jasnovidcem, umělcem, lékařem a historikem zároveň, aby "namaloval" všechny nálezy, které vyzkoumala dnešní technika? KDO? KDO?

LIDÉ, KTERÍ PÁNA JEŽÍŠE MILUJÍ,

nepotřebují tyto důkazy. Pro ně se "páté evangelium" dokazuje samo. Lidé, kteří Pána odmítají a nenávidí, se snaží dokázat, že Turinské plátno je padělek. Sv. Otec Jan Pavel II. říká, že dnes je pro nás Kristus "znamením, kterému se bude odporovat." Ti, kdo Ježíše Krista neznají, hledají. Všichni hledáme Pána, Boha, vědomě i nevědomky. Turinské plátno

je relikvie, která jim může pomoci, přiblížit se víře.

PÁN JEŽÍŠ HLEDÁ I JEDNU ZTRACENOU OVCI

Bůh Otec hledá ztraceného syna. Pán Ježíš říká: jedna jediná lidská duše má větší cenu, než všechny poklady celého světa.

LITERATURA:

1. Písmo svaté - 4 evangelia.
2. Jan Pavel II: Vykupitel člověka-encyklika z r. 1979.
3. P. Jaroslav Polc: Páté evangelium. (Křesťanská akademie 1974).
4. Ian Wilson: Eine Spur von Jesus. (Herder 1980).
5. Oswald Scheuermann: Das Tuch (Veritas 1983)
6. Willy Wölflí: Die Datierung des Turiner Grabtuches (Jahresbericht ETH Zürich 1988)
7. Werner Bult: Betrug am Turiner Grabtuch (Knecht 1990).

BOREK, VELIKONOCE 1992

Hluboce zarmoucen oznamuji smutnou zprávu, že dne 7. března 1995 po dlouhé těžké nemoci odešel na věčnost

pan Jaroslav Kusý

kteřý zasvětil svůj život pro svobodu své vlasti.

Jménem všech přátel

Dr. Václav Kafka

Vážení přátelé,
je mým smutným úkolem Vám oznámit, že náš přítel Jaroslav Kusý zemřel dne 7.3. 1995 v Mnichově a byl pochován do rodné země v Plzni dne 17.3.1995.
Byl jsem požádán, abych Vám tuto smutnou skutečnost oznámil a poděkovat Vám, za dlouholetou spolupráci Vašich novin se zesnulým. Při pročítání "Věstníku" jsem byl opravdu dojat Vaší obětavostí, kterou vkládáte do života v Kristu u našich krajanů.
Zvláště mne potěšila i rubrika Orla Vídeň, neboť náš bratr Jaroslav Kusý byl význačným členem jednoty Orla Plzeň a oceněn ústřední radou Orla v Brně při příležitosti instalace sochy P. Marie z exilu v Praze na Strahově min. roku.

Spozdravem

Zdař Bůh!

Dr. Richard

Průcha

/Br. Jaroslav

Kusý byl dlouholetým redaktorem Česk. časopisu "Demokracie v exilu" /

Pozvánka do zajímavého i poučného koutu západních Čech.

Když jsem při prázdninovém zájezdu do Paříže přejíždějí hranice v Rozvadově, aniž jsme dostali razítko do pasů -připomněli jsme si, že za komunistické vlády odešlo z republiky do emigrace více lidí než před Hitlerem. A že nejméně 9-10 tisíc lidí bylo zavražděno v komunistických kriminálech či při přechodu hranic. Uvědomovali jsme si tato otřesná fakta zvlášť silně i proto, že jsme se v Plzni zastavili v zahradě pana Hrušky, která je památkem obětem zla. Připomíná tedy i to, že naše volné cestování není vždy samozřejmé a bylo draze vykoupeno.

Pan Luboš Hruška říká, že jeho meditativní zahrada vznikla díky straně a vládě. Byl poručíkem v armádě, když přišel 48. rok. Rozhodl se, že půjde za hranice. Nedaleko Třístoličníku jejich skupinu zatkl. Bylo mu tehdy 22 let a dostal 18 let těžkého žaláře. Původně mu byl dokonce navrhován trest smrti oběšením. Bory, Opava a přes tři roky v Leopoldově, pak uranová šachta.

Když ho zavřeli, měl ke křesťanství a k víře pořádně daleko. V Leopoldově, kde se umíralo hladu v hrozných podmínkách, bylo spousta katolických kněží. Tam se pan Hruška -po třech letech samoty- dostal na celu s jezuitou. Tam se dal pokřtít a slíbil si, že z plzeňské zahrady udělá prostor, kde by mohl člověk přemýšlet nad hodnotami života.

Po amnestii v r. 1960 pana L. Hrušku propustili, začal tedy uskutečňovat svůj plán a slib. Před 23 lety -to už byl pan Hruška v invalidním důchodu- začal jezdit do Fráňovic na přednášky o zahradní architektuře. Svou zahradu proměnil v park, který zasvětil křížím -obětem komunismu. Či vůbec : obětem zla.

Pak poznal akadem. sochaře Romana Podhrázského, který to taky kvůli své víře neměl v životě lehké. Zpočátku si pan Hruška na jeho moderní plastiky těžko zvykal, nyní je miluje. Zastavení této "Křížové cesty" jsou jiná, než je známe z tradičních zobrazení v kostele. Jsou z hořického pískovce, v životní velikosti -monumentální. Každé sousoší má hlubokou a aktuální myšlenku. V květnu 1991 vysvětil Doudlevskou křížovou cestu opat Želivského kláštera Vít Tajovský/ bývalý spoluvězeň pana Hrušky.

My jsme zahradu opustili s vědomím, že nelze udělat nějakou čáru za minulostí. Nepotrestané zločiny deformují naši současnost a vedou k další devastaci národa. Pro lidi žijící v republice je zastavení v plzeňském areálu a zamyšlení nad tímto ojedinělým dílem velmi důležité. Myslím ale, že i pro vás - české krajany ve šťastném Rakousku - návštěva v Plzni u pana Hrušky bude vzácným zážitkem

Milada Zháňalová, Zlín

**ČTĚTE A ROZŠÍRUJTE
»VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY«**

Maria, hle Tvá Matka ! — Jedenácté zastavení Křížové cesty v meditační zahradě v Plzni, kterou vytvořil Akademický sochař Roman Podrázský a zahradu upravil býv. voják - Mukl - Luboš Hruška s několika svými přáteli dobrovolníky.

Komu „patří“ svatovítská katedrála?

Spor o velechrám svatého Víta byl rozhodnut. Jak řekl Otec arcibiskup Miloslav Vlk, nebylo to vítězství ani jedné strany. Církev, konkrétně pražské arcibiskupství, se stalo správcem (toto slovo je lepší než „vlastník“) svatovítské katedrály.

Argumenty o tom, že katedrála patří lidu, že ji středověcí panovníci stavěli pro český národ a nikoli pro Církev, neobstojí. Když začal na Pražském hradě stavět kníže Václav kostel, zcela určitě ho budoval k bohoslužebnému účelu. Jednalo se o chrám, svatyni, kde se sloužila liturgie. To chtěl i císař Karel IV., ano, toto měla na mysli i československá vláda, již záleželo r. 1929 na dostavbě katedrály. Jedná se naprosto jednoznačně o kulturní stavbu, kde je přinášena oběť Bohu. K tomu byla postavena. To, že slouží současně jako pohřebiště českých králů a muzeum korunních pokladů, je až její druhotná funkce.

Víme, že dnes na rozdíl od středověku je značná část našich občanů nevěřících. Liturgie jim nic neřká. To však nic nemění a nesmí měnit na skutečnosti, že svato-

vítská katedrála je na prvním místě chrámem, místem Božího kultu. Učinit z ní něco jiného by znamenalo zradu odkazu těch, kteří kladli základy naší státnosti: sv. Václava a Karla IV.

Zastánci názoru, že katedrála by měla patřit státu, tvrdí, že toto nechtějí zpochybnit. Prý i ve vlastnictví státu by katedrála stejně dobře sloužila bohoslužebným účelům. Nepochybujeme o jejich dobré vůli, ale „kdo je to stát“? Jednou může nastat situace, kdy do čela této země přijdou lidé, kteří nebudou mít k náboženské věci absolutně žádný vztah a nepochopí, proč katedrála sv. Víta, čili majetek státu, je bohoslužebným prostorem, když přece Církev má své objekty. Příklad pařížské katedrály Notre Dame za Velké francouzské revoluce, kdy byla prohlášena za „majetek lidu“, vyplněna a na její oltář postavena prostitutka jako „bohyně rozumu“, je varujícím signálem. Vlády se mění, proto stát nemůže být garantem naplnění toho účelu, pro který byl svatovítský chrám postaven: bohoslužby.

Tím může být: jedině Církev. Samozřejmě spoluúčast státu je nutná, státním orgánům bude třeba zajistit právo spolurozhodovat o takových věcech jakým je svatovítský poklad nebo oprava chrámu. Skutečným správcem s právem vlastníka však nemůže být nikdo jiný než Církev. Jen ona je schopna garantovat to, že chrám bude i v budoucnu chrámem a ničím jiným. Státní úředník, dnes ve většině případů ateista, tímto garantem být nemůže a ti stoupenci „státního vlastnictví“ svatovítské katedrály, kteří tvrdí opak, vlastně nutí občana bez vyznání zajistit něco, čemu sám nevěří, což je absurdní.

Jestliže tedy došlo k soudnímu rozhodnutí o tom, že svatovítská katedrála patří Církvi, jedná se o výrok logický a v plném slova smyslu spravedlivý. Nejen pro věřící, nýbrž i pro ty nevěřící.

Radomír Malý

Bůh v mém životě

Můj návrat k Bohu

Letos tomu bude již sedmnáct let, kdy jsem poznal, že náležím Bohu, neboť v nesnážích jsem se k němu vždy utíkal a ve svých čtyřia dvaceti letech jsem přijal svátost křtu.

Ten druhý a jistě neméně důležitý důvod byl ten, že si má nastávající přála mít svatbu v kostele, neboť byla věřící.

A tak se mi dostalo té cti, jako málokomu, být přijat za dítko Boží a moci tuto skutečnou svátost opravdu prožít a doslova vychutnat, neboť se tak navíc stalo na Bílou sobotu. Cítil jsem obrovskou důvěru, kterou církev a Bůh tímto do mě vkládá a současně velkou odpovědnost před Bohem za své činy.

Po deseti letech od přijetí svátosti manželství se nám narodila dcera, kterou jsme samozřejmě dali pokřtít.

Protože kolem novorozence bývá spousta práce, nepřála si moje žena, abych ji nechával doma na všechno samotnou.

A tak se stalo, že jsem přestal chodit do kostela a místo toho jsem se věnoval práci v domácnosti.

Ale za čas, když dcera povyrosla, začal se ve mně ozývat hlas svědomí, které je výrazem pocitu odpovědnosti za vlastní činy. A já jsem si uvědomoval, že jsem chybil a že jsem nyní odstaven někde na vedlejší koleji, která je navíc slepá, neboť končí v temnotě hříchu a nevede tím správným směrem, tj. za opravdovým smysluplným cílem života.

Dodal jsem si tedy odvahy a začal opět chodit do kostela na mši svatou. Zjistil jsem, že je mi sice lépe na duši, ale k plnému duchovnímu uspokojení cosi ještě scházelo, neboť jsem se nemohl plně zúčastnit mše svaté - nemohl jsem totiž přistoupit ke svatému přijímání, neboť mi chyběla svátost smíření. Přesněji řečeno, odvaha k ní přistoupit.

S odstupem času nyní mohu posoudit, jak tedy s přibývajícím časem narůstala doslova propast mezi mnou a Bohem a jak těžké, přetěžké bylo najít v sobě tolik odvahy zajít opět do kostela ke zpovědi. Jak já se styděl, by přímo bál a zpověď jsem proto z nejruznějších důvodů oddaloval a čekal na příhodnou dobu, kterou byla přítomnost cizího zpovědníka v našem kostele.

Dlouho jsem se na tuto zpověď připravoval a když jsem konečně s velkou trémou vstoupil do zpovědnice a začal se vyznávat ze svých hříchů, projevila se náhle u mě upřímná lítost, kterou bych ani sám nečekal, až hlas mi začal přeskakovat. Potom se najednou ozvala rána, kterou jsem ovšem slyšel

jenom já a možná i Bůh. Ne, to nespadla zpovědnice pod tíhou mých hříchů, ale jak se říká, spadl mi kámen ze srdce. Co kámen, pořádný balvan. To Bůh ze mě sňal břemeno hříchu a obdařil mě radostí a já se zase najednou cítil lehký a volný jak ten plák. A s radostí jsem se přímo chlubil své ženě, že jsem byl u zpovědi. A to dodalo odvahy i jí.

Od té doby chodíme se ženou a naší dcerou pravidelně na bohoslužby a dcera navíc do náboženství, které si oblíbila, jakož i pana faráře.

Tak to byl tedy můj návrat k Bohu. JAROSLAV ŠMEJKAL

Křesťan: člověk zrozený z vody a z Ducha Svatého

Všichni, kdož znají trochu liturgii Církve, vědí, jak Velikonoce, jak celý velikonoční týden je proniknut myšlenkou svatého křtu, jak jsou to svátky křesťanského znovuzrození.

Je to ovšem den Vzkříšení, ale my se z něho proto radujeme tak jásavou radostí, že je to i naše vzkříšení. S Kristem jsme vstali i my, protože jsme jedno s ním. Při křtu svatém jsme s Ním povstali k novému životu, tam jsme se stali údě jeho mystického těla.

Tak jako Velký pátek byl Kristus Pán ukládán do nového hrobu ve skále vytesaného, tak jsme byli i my ponořeni do křestních vod. Ale Kristus nezůstal v hrobě, nýbrž za velikonočního rána vychází slavný a nesmrtelný. Nesmrtelný s božským životem v duši vynořují se z křestních vod i všichni, kdož uvěřili v Krista, kdož se narodili znova z vody a z Ducha Svatého.

Takřka všechny obřady Bílé soboty jsou plny těchto pravd. Bílá sobota je totiž v první řadě dnem křtu, má i jméno od bílých rouch nově pokřtěných vyznavačů Krista. A rovněž na Bílou sobotu, v epistole mše sv., po níž zaznívá po první jásavé velikonoční Alleluja, volá sv. Pavel:

„Bratři, jestliže jste povstali s Kristem, zajímejte se o věci, hledejte věci, které jsou na výsostech, kde je i Kristus, sedě na pravici Boží: o to pečujte, co je na výsostech, ne o to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli, a život váš jest skryt s Kristem v Bohu. Až se ukáže Kristus, váš to život, tehdy i vy se ukážete s ním ve slávě!“

Bratři, i my jsme povstali s Kristem, i my jsme byli pokřtěni. Jsme si toho vědomi? Jsme na své křesťanství hrdí?

Tato křesťanská hrdost je vlastnost, které suad nejvíce potřebujeme. Hrdost není totéž jako pýcha. Pyšný je ten, kdo si myslí, že je něco sám ze sebe a kdo pohrdá druhými. My víme, že sami nejsme nic, ale víme také, že nemusíme být nikdy sami, že je Bůh s námi, že je Kristus v nás, že se nazýváme a že jsme syny Božími ne sice v tomtéž smyslu jako Ježíš Kristus, ale přece jenom v pravdivé skutečnosti. Na to jsme a musíme být hrdí. Že jsme na křtu svatém z Boha zrozeni. To jest naše slechtivství, před nímž všechny ostatní erby a rodokmeny jsou bezcennými cetskami jako květiny loňského léta.

A proto zajímejte se, bratři, o věci, které jsou na výsostech, ne o to, co je na zemi. Je to věta sv. Pavla, věta sv. Písma. Co nám jí chce říci ten ohnivý apoštol Kristův? Budeme — podle ní —

„I otevřely se oči jejich a poznali ho při lámání chleba...“

pravými křesťany jen tehdy, když zavřeme oči před světem, utečeme na poušť a necháme zemi a její zájmy a její starosti na pospas démonům? Ale což tentěž Pavel nepraví: *Všecko je naše!* Nezájmal se on sám o sbírky pro křesťanskou obec jeruzalémskou? Nedoporučoval modlitby za krále a vláde, aby měli rozumu a aby jejich poddaní mohli žít v míru? Nedoporučoval svému milému Timotheovi, aby se staral o své zdraví, aby vzhledem k svému slabému žaludku pít trochu vína? I na svůj starý plášť, který zapomněl v Male Asii, si vzpomíná, a píše si oň ve svém inspirovaném listě.

I on se tedy zajímá o to, co je na zemi. A přece je mu Kristus vším.

Ale on ví, že není žádné propasti mezi Kristem a zemí. Tu mohla objevit jen chorobná fantazie Lutherova a jeho žáků. V každé věci stvořené je něco nedotknutelného, vlastně všechno, co je stvořeno, je z Boha a pro Boha.

Křesťan se nesmí zajímat o nic na této zemi tak, jakoby to bylo jenom pro tuto zemi, ale poněvadž nic jenom pro tuto zemi není, všechno celou svou bytostí vlastně směřuje k Bohu, je povinností křesťana toto stoupání k Bohu usnadňovat, to jest, o všechno se zajímat a hledět, aby vše bylo na svém místě, aby každá věc byla věrným odleskem myšlenky Boží, k jejímuž obrazu a podobnosti byla stvořena.

Jen když tak smýšlíme a jednáme, náš křest vydává v nás všechny své plody, pak jsme živými a bujícími ratolestmi na kmeni vínem, jímž jest Ježíš, náš Pán a Bůh náš. A. K.

**RADOSTNÉ A POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY
VÁM**

PŘEJE A VYPROŠUJE

J. S. METODĚJE, OREL, Č. L. S. A VĚSTNÍK.

PROTI ANTIKRISTU

FUNFALEK

Co stojí svět světem, bojovalo dobro se zlem. Co je Církev Církví, stojí proti branám pekel-ným.

Boj proti Antikristu se nesmí zastavit na poloviční cestě. Protikatolický a protináboženský nátěr, který byl vtiskován našemu národu, musí zmizet, musí uznati, že dosavadní cesta nebyla dobrá, ale pozor na rozcestí: Nejen do Říma, ale i k Antikristu vede více cest.

Otrávené studny se zčistí, neboť jádro národa bylo a zůstalo křesťanské, ale Církev musí i dnes býti bdělá. Dábel nespí, ale obchází, a pohltil v Evropě už mnoho.

Svatý Michaeli archanděli, opatruj nás v boji.

NEPADLA JSEM POD KŘÍŽEM!

Čteme-li statistiky o rozvodech, zděsíme se. Každé druhé manželství v USA se rozvádí. Kde je vina? Často na ženě-ale ne na manželce, nýbrž na té, která odvedla manžela od rodiny. Novomanželé se na sebe zaníceně, něžně dívají, ale svatba není konec, nýbrž začátek často obtížného života ve dvou. Na rozvodu je skoro vždy vina na obou stranách-na jedné menší, na druhé větší. "Má žena mě nechápe", tvrdí manžel druhý, obvykle hodně mladší, hezčí a obratnější v "lásce". Biskup Küng ve Vorarlberku-člen Opus Dei a chirurg-to chápe a věnuje se hodně mladým před manželstvím i v něm. Kéž by to pochopili a dělali i jiní biskupové-nevěnovali vzácný čas schůzování, přednáškám, přijímáním hodností-ale péči o duše, které jim Pán svěřil-hlavně bezradným mladým. Pak ubyde rozvodu a ze zdravých manželství vyrostou dobří kněží a řeholníci - a spokojená, pevná katolická mládež.

JAK ZAČAL ROZVRAT MANŽELSTVÍ

Uveřejňujeme trochu zkráceně historii takového manželství, kde se aspoň žena zachránila. PROČ A JAK?

"Vychovala mě průměrná katolická rodina. Za rok po maturitě jsem se vdala za zbožného muže, pak se nám narodil syn. Chodili jsme na mši sv.-ale tím to skončilo. Zpověď? Různé výmluvy tišily naše svědomí. Občas je vyburcoval nějaký katolický časopis, ale hned jsem se snažila zapomenout. Řekla jsem si, že církev nejde s dobou a musí se zmodernizovat. Svůj život změnit jsem nechtěla.

DOVOLENÁ V JUGOSTÁVIÍ.

Zjevení Matky Boží v Medjugorje nás nezajímalo. Po návratu se mě tři známí telefonicky ptali, co si o tom zjevení myslím. Upadla jsem do rozpaků. Začala jsem o tom přemýšlet a opatřila si o tom literaturu. Po přečtení jsem měla pocit, že mě k tomu místu něco přitahuje. Ve snu jsem viděla usmávající se Matku Boží.

VOLÁ MĚ DO MEDJUGORJE?

Setkala jsem se se sestrou z vlasti v Jugoslávii a navštívily jsme kostel zjevení v Medjugorje. Prožily jsme zvláštní ovzduší tohoto místa. Němcké řeholnice zpívaly rády nádherné mariánské písně, Vrátila jsem se domů s přesvědčením, že musím změnit svůj život. Bůh mi dal řadu milostí. Totiž mnoho utrpení-jedno za druhým. Ta mi pomáhala dozrát v lásce k Bohu.

GENERÁLNÍ SV.ZPOVĚĎ.

Po zpovědi mi řekl zpovědník:

"Dnes se otvírají v nebi flašky na velkou oslavu." Při mši sv., na které byla celá naše rodina, mi podal sv.přijímání.

Pak jsem chodila ke zpovědi často a modlila jsem se, jak si přeje Matka Boží, denně 7 x Otče náš, Zdrávas a Sláva Bohu. A modlitba začala formovat můj život. Chodila jsem často na mši sv.,na setkání farníků, modlila se růženec a když jsem šla kolem kostela, zaskočila jsem tam na krátkou návštěvu Nejsvětější Svátosti.

BOH MĚ TAK PŘIPRAVOVAL NA SVUJ PLÁN.

Se zasvěcením se Matce Boží jsem váhala. Uvědomila jsem si však větu:"Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás..." /Jan 15,16/.

Bůh mi dal sílu, zvládnout obtížnou cestu k zasvěcení se Matce Boží. Zdálo se mi, že mě vzala za ruku a to mě naplnilo nepopsatelným štěstím. Probudila jsem se - a rozplakala radostí.

V přítomnosti slovenského biskupa jsem se za měsíc zasvětila Matce Boží.

ZAČALO TO VÝBORNĚ - ALE VYTŘVÁ TO?

Napřed jsem si myslela, že mou víru sdílí i můj muž. Byl se synem i snachou v Madjugorji. Pak jsme se často spolu modlili a postili. Avšak časem začal polevovat a věnoval se sportu-tenisu. Pozvala jsem sestru a švagra na pouť do Lurd. Manžel slíbit, že pojede také-ale pak dal přednost tenisu. Po návratu jsem ho našla v křesle s utrženou šlachou, musel na obtížnou operaci a nebyl ani v Lurdech, ani na tenise.

Z TĚTO PŘÍHODY SE NEPOUČIL.

A Bůh ho volal dál, varoval...Obvinil mě z psychoteroru a pokračoval v radovánkách.

R.1991 jsem jela sestrou na Malorku.Vyprávěly jsme si o zážitcích z Medjugorje, modlily se, byla to podnětná, krásná dovolená. Před odjezdem se mi zdálo, že vidím obrázek Božského Srdce, který mi před smrtí darovala kmotra. Obrázek se zvětšoval a ožil. Paprsky ze Srdce Páně vnikaly do mého srdce-prožila jsem zase nesmírné štěstí. Netušila jsem, že to je příprava na utrpení.

MŮJ MUŽ SE ZAČAL CHOVAT DIVNĚ

Šla jsem mu na nervy? A skutečně - měl přítelkyni o 20 let mladší. Po 33 ti letech se rozpadlo moje i její manželství. Můj muž mě opustil. Našla jsem si okruh 7božných přátel společně se modlíme a sdílíme své radosti i bolesti. Chodíváme občas na večerní mši sv.,po ní je malé občerstvení. Mše sv.mi dodává sílu na této "křížové cestě". Bohu díky, přijala jsem novou situaci a denně se modlím za obrácení svého muže. Přijmu ho zase, věřím, že si jednou uvědomí svůj omyl a vrátí se k rodině. Utrpením člověk roste. Nepadla jsem pod křížem, vždy mi někdo pomůže."

UMÍME JEŠTĚ JEN SEDĚT a nic nedělat . . . ? I když žijeme ve světě plném technických vynálezů, automatických mašin a vůbec všech těch pomůcek, které nám mají ulehčit práci, čas se ztrácí — je ho pořád méně a méně. Život nás pohání čím dál víc k nějaké AKCI! Ženeme se za vrcholnými úspěchy hlavně v podnikání . . . Proč asi? Proč?

První anglická básnička, kterou jsem se naučila v Londýně, v hereckém kursu, byla od Williama H. Daviese a jmenovala se Leisure (Odpočinek). Začíná: *What is this life it, full of care, We have no time to stand and stare?*

Zhruba přeloženo, bez básnické formy, to znamená: Co je to za život, když už není čas ani se zastavit a jen koukat . . .

V tom závodě s časem se napříklád začíná uřadovat nikoliv okamžikem příchodu na pracoviště, jak to odedávna bývávalo — ale po vzoru Ameriky (odkud k nám, mimochodem, dost špatného obyčejně přichází) už brzy ráno někde v hotelové restauraci při snídani. V autě pak jedou lidé s telefonem u ucha, někdy i se sekretářkou po boku, která už cestou do kanceláře pilně fuká do wordprocesní mašiny (neboli textového editoru) na klíně.

Kapesní telefony — jak já jim říkám — jsou už vidět opravdu všude. Zvonící přístroj dokonce vytahoval z kapsy jeden muž blízko mne při mši svaté! Také jsem četla, jak „zabásli“ žebrák, sedícího u chodníku s cedulí „Mám hlad“, protože mu v kapse zazvonil telefon právě ve chvíli, kdy kolem šel policajt!

Ten shon a spěch, ta akce, akce, akce — to je teď móda a životní styl na Západě!

Někdy si říkám, že možná všichni ti lidé měli právě takovou babičku jako já. Když mě přistihla sedět odpoledne s knihou na klíně, hned napomínala: „To nemáš, Sylvuško, nic lepšího na práci?“ Můj bratr na ni vyžrál tím, že si vložil detektivku, kterou právě četl, do školního atlasu. Když viděl babičku přicházet, přehodil prostě pár stránek, takže viděla mapu jižní Afriky. Samozřej-

ných studií jógy, džuda, šiatu, aerobiku, kursy vaření, jazyků i ochutnávání vín . . . Je možné se učit cokoliv — a všeci no to naše „výchovné“ relaxování stojí peníze.

Až do šedesátých let tu byl klidný život a já upřímně obdivovala a milovala anglické čajové rodinné posezení, kdy se u hořícího krbu scházela celá rodina. Škoda, že tahle tradice už téměř vymizela.

Jak je to teď? Děti přijdou ze školy a letí rovnou do svého pokoje k televizi, cestou se v letu zastaví u ledničky pro Coca-colu a slané brambůrky (vidíte, také zvyk přenesený z Ameriky). Maminky spěchají na večerní kursy keep fit . . . A tatínkové? Pokud se (také s nápojem v ruce) nedívají na fotbal v televizi, mají svůj „program“: hospodu či rekreační kurs.

Bylo by krásné, kdyby lidé zastřestali pospíchat a podobali se trochu dědečkovi,

kterého jsme denně k večeru viděli sedět v parku na lavičce. Známy se ho zeptal, co tam dělá, a on odpověděl: „Sedím tu a přemejšlim. Ale někdy taky jen sedím . . .“

SYLVA LANGOVÁ-WILLIAMS
Snímek L. KONOPÍKOVÁ

Čtvrtý dopis z Londýna UŽ NENÍ ČAS SE ANI ZASTAVIT?

mě, nešetřila chválou a nabádala mě: „Vezmi si příklad z Mirečka, jak ten se pilně učí!“

Čtení — odpočinek mé generace — už prostě není v módě. Teď, když se člověk takzvaně rekreuje, musí „vykazovat“ cilenou činnost, být účastníkem závodu nebo soutěže. A přitom právě v rušném životním shonu si naše duše i tělo přímo říká o naprostý klid!

Ale co si budeme namlouvat, za tím vším je samozřejmě také obchod, výdělek, prostě peníze. Jak by dopadli podnikatelé, kdybychom všichni seděli doma v křesle s knihou v ruce? Je třeba vydělávat! Proto ten shon, proto nás všechny ty reklamy a sdělovací prostředky pohánějí a pohánějí — a dobře nám tak, když jim na to skáčeme! Tady v Anglii v posledních dvaceti letech vznikla záplava sportovních klubů, tanečních a ji-

Řádové sestry jako učitelky

Zlín (cha) — Do vyučování žáků nově otevřené první zlínské církevní základní školy se vedle profesionálních pedagogů zapojí i řádové sestry. Vedení církevní školy jim světilo dětské družiny. Církevní základní škola je první školskou institucí tohoto typu, která byla ve městě otevřena v posledních padesáti letech. Do celkem čtyř otevřených tříd zasedne v letošním školním roce na osmdesát žáků. Školu vysvětil v den zahájení olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně ce-
stopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

KAŽDOU NEDĚLI se koná v čes-
kém kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenst-
ví při chrámu Panny Marie na Nábřeží
- založené páterem Josefem Novotným
- 1. okres, Seitzergasse 5, IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svá-
tek od 9.30 do 11 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítání!

RÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL „NEJSVĚTĚJŠÍHO VYKUPITELE“
Viedeň 3, Rennweg 63
KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

- 9.4. - neděle - Květná/pašijová: Svěcení ratolestí a památka
vjezdu do Jerusalema. Chrámový sbor zpívá pašije o
umučení Ježíše Krista. Slavná mše svatá v 10 hod.
- 13.4. - Zelený čtvrtek - Památka Večeře Páně ve 20 hod.
- 14.4. - Velký pátek - Památka Umučení Páně ve 20 hod.
- 15.4. - Bílá sobota - Velikonoční vigilie: chvalozpěv Exultet,
bohoslužba slova, obnovení křestního slibu, slavení
eucharistie ve 20 hod.
- 16.4. - neděle - Slavnost ZMRTVÝCHVSTANÍ PÁNĚ v 10 hod.

NEDĚLE 23. DUBNA 1995 - 10 HODIN

NAŠE SPOLEČNÉ

VELIKONOČNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ

PRO ČLENSTVO A PŘÍZNIVCE NAŠÍ JEDNOTY, PO MŠI sv.

OBČERSTVENÍ A ČESKÁ HUDBA

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

SOBOTA 6. KVĚTNA 1995 - 20 HODIN

VESELÝ VEČER-HRY

"ACTIVITY - DINGS DA"

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

BUFET

POZOR!

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII-XVIII
pořádá v sobotu 13. května v domě Jsm Rosensteing 39
DEN MATEK

Hudba - „VESELÁCI Z KRUMLOVA“ začátek 14:30
Občerstvení.

Pro život z víry - Život není zábava ani dobrodružství. Ži-
vot je velmi náročný úkol. Každý se na něj má připravit už
v mládí. Kdo mládí prožije bezcharakterně a snadno ruší
dané slovo, nebude nikdy dobrým manželem. Sobecké povahy se
pro manželství nehodí. Práva láska se dává a nehledá sebe.